

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
R a s t .

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

Po enem letu

Za veliko večino dijakov in študentov se novo leto začne tam nekje sredi septembra, ko zopet zabrni šolski zvonec in je konec veselih in sproščenih počitnic. Taka razdelitev koledarja velja pravzaprav tudi za »Rast«, ki vseskozi utripa skupaj z mladimi, si privošči počitnice in potem zopet se de za pisalno mizo. Če pa gledamo na mesece in na številke, začenja »Rast« s to številko svoj drugi letnik. Maja leta 1982 je namreč izšla prva številka te mladinske priloge, ki je doslej izšla devetkrat. Po enem letu je zato upravičen prvi obračun. Čeprav pravi ljudski pregovor »Lastna hvala — cena mala«, lahko vseeno rečem, da je bilo za »Rast« to leto r a s t i. Predvsem moram omeniti rast v številu sodelavcev. Poleg urednikov posameznih števil (teh je bilo osem) je prispevalo svoje članke še 25 mladih piscev, dijakov, študentov in delavcev. Skupno je torej sodelovalo pri »Rasti« 33 mladih. Uspelo nam je tudi, da si je vsako številko zamislil in nato uredil vedno nov urednik (ali urednica). Tako je bilo sodelovanje aktivnejše in bolj zavzeto. Seveda, o vsebini in o obliki pač lahko diskutiramo. Logično je, da nismo zadovoljili vseh bralcev, pa tudi števil tistih, do katerih smo prodrli, je še vedno preskromno. Možno se je tudi obregniti ob raven naših prispevkov. Ta pač ni bila vedno enaka in je nihala zdaj navzgor, zdaj navzdol. Priznati je treba, da bi se dalo marsikje kaj izboljšati, spremeniti, morda celo črtati. Vendar pa smo — resnici na ljubo — pri tem pogrešali neke nenadomestljive pomoči, ki je (kot je že Levstik ugotavljal) nujno potrebna za kvalitetno rast pisane besede, namreč poštene in odločne kritike. Te pa z nobene strani ni bilo, ne poštene niti nepoštene, sploh nobene. Ali leze vsa naša kultura v indiferenco in neobčutljivost?

Ker pa mislimo s to prilogo nadaljevati in jo po možnosti še obogatiti, naj tu povem še enkrat, da je »Rast« namenjena vsem mladim Slovencem v zamejstvu. »Rast« skuša slediti mladinskemu delovanju na tem koščku slovenske zemlje. Odprta pa je vsaki besedi, tudi (ali predvsem) kritični besedi. Njen namen je pospošiti dialog med

dalje na 35. strani ■

Amaterski oder: vztrajati ali ne vztrajati, to je vprašanje

Delovanje amaterskih dramskih skupin je globoko zakoreninjeno v slovenski kulturi, saj so amaterski odri prvi ponesli dramsko umetnost med širše ljudstvo. Na Tržaškem je delovanje amaterskih odrov še precej razvejano; nekatere skupine so deležne večje pozornosti in zanjejo vidnejše uspehe, druge pa manj.

Da bi o tem zvedeli kaj več, smo se podali na Prosek, kjer ima svoj sedež amaterski oder Jaka Štoka.

V.: Kam segajo prvi zametki dramskega delovanja na Proseku in Kontovelu?

O.: Dramsko delovanje v naših dveh vaseh se je začelo že leta 1878, po prekinitvi v dobi fašizma se je ponovno obnovilo po vojni.

V.: Kdo sestavlja današnjo dramsko skupino in kdo je njen nosilni steber?

O.: V glavnem mladi, ki jih družijo prijateljstvo in vesela družba. Seveda je pridobivanje novih članov vedno problem, kajti mlade navdušiš za delo le, če je zraven še družba in zabava; poleg tega pa bi »novinci« radi takoj nastopali, često pa potrebujemo ljudi ravno za zakulisna dela (šepetalec, električar), ki so ravnotako pomembna kot igralska. Mnogim pa to ne diši. Nosilni steber našega odra je Darko Rupel, ki se trudi za naš obstoj in napredovanje.

V.: Imate občasne trenutne krize, kako jih premoščate?

O.: Do nekakšne »stagnacije« pride predvsem takrat, ko se vaje zavlečejo, ko se nam zdi, da se ne premakemo z mrtve točke. Takrat vztrajnost popušča. Po premieri pa se navdušenje in zagon podvojita.

V.: Po katerem kriteriju izbirate igre, ki jih nameravate uprizoriti; katero ste uprizorili v letošnji sezoni?

O.: Ponavadi izbira igro režiser, ki bolje pozna naše sposobnosti. Letos smo uprizorili igro Čuk v nebesih, ki je nekakšna parodija današnje potrošniške družbe in njene miselnosti.

V.: Od česa je po vašem odvisen uspeh ali neuspeh določene igre?

O.: Uspeh je odvisen od pravega teksta; da so z njim igralci zadovoljni, od režiserja, ki vodi celotno uprizoritev.

V.: Je publika dovzeta za novosti?

O.: Ljudje sprejemajo tudi novosti, čeprav so še vezani na tradicijo. Priti na »veselico« pomeni obujati svojo mladost iz lepih »starih časov«.

V.: Kaj pa mlajša generacija?

O.: Od mladih pridejo največ otroci, ali pa prijatelji in znanci igralcev. Tu gre že za širši problem, ki ga poznajo tudi pri SSG. Zadovoljiti različno publiko je zelo težko, od tu izvira jo konflikti in dvomi, tako da je glede tega vedno prisoten odstotek tveganja.

V.: Slišali smo, da je zelo težko najti pravega režiserja, ki bi se posvetil delu v amaterskem odru!

O.: Ker je naša dramska skupina včlanjena v Zvezo slovenskih kulturnih društev, bi ji ta morala priskrbeti režiserja in mu odplačati določen honorar.

dalje na 35. strani ■



Amaterski oder »Jaka Štoka«:
Čuk v nebesih

Trst - Ljudski val - Radio Trieste Popolare

Marsikdo si bo mislil: spet nova zasebna radijska postaja. Saj jih je veliko, čemu še ta? Res je tako, toda pojasniti moram, v čem se ta postaja od drugih razlikuje in čemu je pomembna za naše mesto.

Najprej moram povedati, da je ta postaja dvojezična. Ustanovitelji so namreč prepričani, da mora naše mesto, v katerem obstajajo dve kulturi in dve realnosti, sprejeti naš obstoj in spoštovati našo kulturo. Zato bodo pripravili posebne programe za Slovence.

Nova radijska postaja se ne misli vezati na nobeno stranko in na noben sindikat, čeprav to ne pomeni, da bo apolitična. V načrtu ima namreč tudi vrsto zanimivih oddaj o političnem življenju v našem mestu. Pri tem se bo postavila pač na stran tistih, ki se borijo za resničen napredek našega mesta. Tako bo skušala ta radijska postaja odigrati tudi neko informativno vlogo, kar je za tržaško mladino zelo pomembno. V preteklosti smo lahko videli, kako so zaradi neinformiranosti nekateri mladi in neizkušeni ljudje padli pod vpliv reakcionarnih političnih sil (zasedba ital. šol proti zakonom o globalni zaščiti), kar je oškodovalo celotno družbo in zavrla razvoj našega mesta.

Upam, da boste tudi vi poslušali TLV - RTP, ki začasno že predvaja izključno glasbene programe, na valu 98,5 FM. V kratkem pa bo začela tudi z informativnimi oddajami.

Pavla Starc

AKTUALNE KNJIGE

... »Gorništvo mi je bilo srčna zadeva. Prišlo je kakor klic in jaz sem mu sledil ...«

(Julius Kugy)

Nejc Zaplotnik: POT, Ljubljana 1981.

Ob tej knjigi so že ob izidu mnogo pisali. Nenadoma pa je, po nedavni smrti njenega avtorja, postala zopet aktualna. Nejc Zaplotnik, vrhunski slovenski alpinist, je namreč aprila komaj 31 let star preminil v Himalajskem pogorju, kjer ga je pod goro Manaslu zasul snežni plaz. Zaplotnik je bil edini Jugoslovan, ki je stal kar na treh osemtisočakah. To so bili Gašerbrun, Makalu in Everest, na katerega se je povzpel leta 1979 po zahodnem grebenu. Nejc pa ni bil samo odličen plezalec, ampak je znal tudi izredno slikovito in doživeto pripovedovati. Knjiga »Pot« nikakor ni pust tehničen opis plezalskih vzponov, ampak je bolj serija avtobiografskih razmišljanj, v katerih kaže pisatelj velik smisel za duhovne vrednote. Bil je v vseh smislih »iskalec poti, ki vodijo navzgor«. Globoko in zanimivo je uvodno poglavje z naslovom »Našel sem pot«. Tu Nejc razlikuje med ciljem in potjo: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.«

Nato nam v devetih poglavjih pripoveduje o svoji mladosti, o »nočeh in dnevih«, ki jih je prebil v domačih in tujih stenah, o Afriki in Ameriki in njenih gorah. V njem ni nikakršnega športnega ekshibicionizma: »Uspeh sam zame nikdar ni imel pomena, če se za njim ni skrival velik človek, velika samosvoja osebnost ... Najhuje je, ko ljudje skušajo narediti iz tebe junaka, ti pa veš, kako si šibak in neboljšen, poznaš vse svoje slabosti in te je strah jutrišnjega dne, včerašnjega pa si že pozabil ...« Ob Nečevi smrti je neka mlada bralka koprškega »Ognjišča« zapisala: »Ob njegovem pričevanju se lahko zamislimo nad svojim življenjem. Našemu življenju in življenju večine ljudi našega časa velikokrat vladajo materialistično pohlepne želje, ki jih je Nejc, kjer je le mogel, ne samo z besedami, ampak tudi z dejanji zavračal.« Toliko torej o tej knjigi, ki bo brez dvoma pritegnila ne samo alpiniste in planince, ampak sploh vse ljudi, predvsem mlade, ki — tako kot Nejc Zaplotnik — iščejo svojo pot.

RAST, mladinska priloga Mladike 5/6-83
Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk
Graphart, Trst, julij 1983. To številko
je uredil Tomaž Simčič.

PREBUJENJE

Prebujenje; prej pa spanje, sladko spanje. Spanje je pozabljenje, sladko pozabljenje. Odeje so tople in težke — občutek varnosti. Telo je toplo in težko. Tudi veke so težke.

Misli so še neizoblikovane, kajti zdaj ukazuje podzavest, ki ve, da je prebujenje konec pozabljenja, in oddaja jasne ukaze telesu. Telo pa je pokorno; podzavesti se ne more upirati: veke so težke, telo je težko in vpije po spanju. Svinčene veke, svinčene roke, svinčene noge.

Kako naj se boriš proti strašni teži? Ne moreš, ker nočeš, nočeš, nočeš ...

Misel se je kdo ve kako izvila iz oklepa podzavesti in se odbija od možganov. Svinec pa noče prepustiti nobene misli. Svetloba, ki prodira skozi priprte veke, je boleče bleščeča. Toda vstati moraš. Življenje se ne ustavlja, dere naprej kot mogočna reka. Vstati moraš. Kje je torej človekova svoboda?

Saj lahko izbiraš. Izberi takoj: se boš prebudil,

ali boš ostal v svinčeni otopelosti predzbujenja in tak stopil v deročo reko življenja?

In ti stopaš po stopnicah svojega doma, po mestnem pločniku. Otopel si, veke so priprte in odklanjajo svetlobo. Okorno se premikaš v svojem svinčenem oklepu in tvoji svinčeni koraki mrzlo odmevajo v srcih ljudi.

Prebujenje. Prej pa spanje. Zdaj si spočit in oči se ti široko razprejo in se napolnijo z lučjo. Možgani so sveži, prečiščeni. V podzavest prodirajo ostro kot igla in silno kakor diamantna konica. Zdaj si ti podzavest, ti in podzavest sta eno.

Prebujenje. Prebujenje kot pomlad, prebujenje kot rosní popek, ki se razpre v zeleno jutro, prebujenje kot sonce, ki vziđe iznad hribov in jih osvetli z zlatordečo lučjo, prebujenje kot novorojeni otrok, ki ga dajo materi v naročje.

Prebujenje, prebujenje, prebujenje.

In ti stopaš po stopnicah svojega doma v svet in svetloba se ti pretaka po žilah.

M. R.

Izšla je prva številka »Vzmeti«

Izšla je prva številka »Vzmeti«. Kakor napovedujejo uredniki prve številke, bo to revija za mladino. Vsebovala pa bo kulturne, politične, športne in sploh aktualne prispevke s posebno pozornostjo na probleme in zanimanja slovenske zamejske mladine. Kot je podčrtano v uvodnem članku, je naslov simboličen. Podobno kot »Rast« ga je mogoče navezati na mladost in na značajske kvalitete mladega človeka. In seveda, prav kakor »Rast« se tudi »Vzmet« obrača predvsem na mladega človeka, dijaka, študenta, delavca. Tako imamo sedaj na Tržaškem kar 2 mladinska časopisa. Kljub temu pa bi ne bil med tistimi, ki z veliko zaskrbljenostjo in — rekel bi — z dokajšnjo mero naivnosti objokujejo tak položaj in se sprašujejo, kdaj bo napočil čas, ko bomo Slovenci vsi »enotni« in »se ne bomo več prepirali« in podobno. Ne vem, ali naj si takih časov želimo, ali naj se jih bojimo. Bolj se nagibam k misli, da je na vseh življenjskih področjih dialog plodnejši od monologa. In drugič: različnost ne izključuje enotnosti, dialog pa nikakor ni prepir. Vsi tisti, ki pišemo v »Rast« in kakor koli drugače pri »Rasti« sodelujemo, se dobro zavedamo, da kljub vsej dobri volji ne moremo doseči vseh slovenskih mladih ljudi v zamejstvu. Če je »Vzmet« nastala zato, da zapolni to vrzel in če bosta tako »Vzmet« kot »Rast« znali postati tribuni za zrelo, svobodno in odprto izmenjavanje mnenj, potem je izid prve številke »Vzmeti« praznik vse slovenske kulture in vsakega zamejskega Slovenca, še posebej pa sodelavcev »Rasti«. Naša želja je, da bi bili obe mladinski publikaciji v z m e t za večjo in plodnejšo r a s t slovenske besede v teh krajih.

Urednik te številke

PO ENEM LETU

mladimi v zamejstvu. Nič ne de, če bo v bodoče na Tržaškem več mladinskih časopisov. Naš ideal ni izenačenost in uniformiranost, ampak »bujnost posamičnih posebnosti« v prepričanju, da je prava svoboda v pravici do drugačnosti, ne pa v izravnavi in odpravljanju vseh posebnosti.

Amaterski oder: vztrajati...

rar. Iz lastnih izkušenj lahko trdimo, da se je marsikdo odnavadil prostovoljnega dela, posledica tega pa je, da razne dramske skupine nimajo stalnega režiserja. Delovanje je zato okrnjeno, navdušenje ugaša in prerašča v nezadovoljstvo. Dogaja se npr., da se iz vaje v vajo prej slabšamo kot izboljšujemo. Res je tudi, da so mnogi režiserji prezaposleni in so prisiljeni izbirati, vendar pa smo trdno prepričani, da bi se še dalo dobiti koga, ki bi se z nami obvezal za daljšo dobo; tako bi lahko bolje načrtovali delovanje, ki bi postalo bolj sistematično in odpravili bi tisto negotovost, v kateri se trenutno nahajamo.

Tu bi radi omenili še neljub dogodek. Nekajkrat se nam je že zgodilo, da se je režiser odločil, da nam bo priskočil na pomoč. Izbrali smo igro in porazdelili vloge. Določeni režiser je obljubil, da se bo oglasil za naslednjo vajo. Brez vsakršnih pojasnil pa ga ni bilo več zraven, naknadno smo izvedeli, da je sprejel delo v neki drugi dramski skupini.

V.: To je že stvar značajnosti in korektnosti. Bi nam orisali, katere cilje pravzaprav zasledujete?

O.: Najprej mislimo, da je naš trud izraz ljubezni do te lepe slovenske tradicije — amaterskega odra. Zanjo želimo navdušiti čim več mladih, sami pa si želimo nenehnega napredovanja in izpopolnjevanja, zavedamo se tudi, da je to počasna pot, ker se člani stalno obnavljajo.

V.: Kateri je, po vašem, družbeni pomen amaterskega odra?

O.: Mislimo, da občutijo ljudje bolj neposredno vaško »veselico« kot pa »veliko« gledališče. Stik z ljudmi je pristnejši, ljudje se zabavajo in posredovanje je aktivnejše kot pa recimo sporočanje televizije. Velik uspeh doživljamo tudi na gostovanjih, ki so izjemna prilika zблиževanja med ljudmi — pobrateni smo npr. z dramsko skupino iz Brežic. Poleg tega nudimo mladim pristno slovensko okolje, ki združuje zabavo in kulturo. Nenazadnje imamo amaterski odri še veliko vlogo ohranjanja in ovrednotenja takega narodnega bogastva kot so slovenska narečja.

V.: Kakšne odnose imate z drugimi organizacijami v vasi?

O.: Z nekaterimi društvi sodelujemo, z drugimi manj. Nekateri organizacije nas zapostavljajo. Naše delovanje obstaja v glavnem v uprizoritvi vsaj ene igre na sezono in pogostih nastopih z recitacijami na raznih vaških prireditvah.

V.: Dobivate od kod finančno pomoč?

O.: Nekaj podpore nam pošilja deželna uprava, v glavnem pa smo odvisni od prostovoljnih prispevkov. Bili smo že tako v škripcih, da smo si mo-

rali pomagati z odprtjem osmice na dan sv. Martina.

V.: Ste že slišali posredno ali neposredno za kake proti vam naperjene kritike — kako ste nanje reagirali?

O.: Prav in koristno je, da se o kakem kulturnem dogodku izreče tudi kritiko. Važno pa je, da jo izreče oseba, ki se na stvar količkar razume. Na Tržaškem nimamo po našem mnenju prave kritike oziroma nimamo poštene in objektivne kritike. Zgodilo se je že, da smo izvedeli za zahrbtno kritiko oseb, ki si igre soloh niso ogledali in so si upale soditi le na podlagi govoric ali kakih ustaljenih predsodkov. Vedno nam bo dobrodošla globoka in utemeljena kritika osebe, ki svetuje in zakaj ne, tudi priskoči na pomoč. Nikakor pa ne sprejemamo kritike ljudi, ki bi si radi poceni delali reklamo, tudi zaradi tega ne, ker se s tem le osmešijo.

Poleg tega nas žuli tudi dejstvo, da nas imajo, za drugorazredni amaterski oder. Slovenci v zamejstvu bi si takega ravnanja ne smeli dovoliti. Sprejemamo pa zdravo konkurenco, ki temelji na medsebojnem sočujanju in izpopolnjevanju. Hvalevredna pobuda v ta namen bi bila ustanovitev nekakšne povezovalne komisije, ki bi ji šlo za razvoj koristnega sodelovanja.

V.: Mislite, da se o delovanju amaterskih odrov dovolj poroča?

O.: Vsekakor premalo. Amaterskemu delovanju je treba posvečati več pozornosti in ga bolje ovrednotiti, kajti iz vrst amaterjev se lahko rodi tudi profesionalec.

V.: Še zadnje besede za konec...

O.: Naša najbolj vroča želja je ta, da bi dobili stalnega in požrtvovalnega režiserja, na tak način bi tudi naše delovanje postalo bolj vzpodbudno in kvalitetno.

Pogovor je vodila Bruna Ciani

POSETNICI

NIKI VOLČIČ
BE

Tržaški pisatelj in profesor.

(Vinko Belič)

JELKA SPIROV

VOJKA PRILES

SILVO PRAJEK

Vsi trije nosijo obleko iz prave svile, ki jim jo je podaril ... kdo?

(SVILOPREKA)

anketa anketa anketa anke

Intervju s Frankom Igne

V.: Franko, od kod in zakaj po tvem obstajajo etnične manjšine?

O.: Manjšinske etnične skupnosti so posledica vojn, raznih teritorialnih aneksij in prilastitev in pa raznih pogodb, ki vključujejo ozemlja, na katerih živijo ljudstva z različnimi tradicijami.

V.: Kdaj si prvič slišal za obstoj slovenske manjšine v Trstu in kako si na to reagiral?

O.: Posredno sem za njen obstoj že vedel — v šoli smo mimogrede omenjali manjšine, ko smo obravnavali dogodke zadnjih dveh svetovnih vojn — nisem pa šel globlje od gole informacije. Neposredno sem prišel v stik s Slovenci, ko sem začel obiskovati univerzo in sem spoznal nekatere sošolce slovenske narodnosti. Takoj sem zaslutil trenje med slovensko manjšino in italijansko večino. Med Tržačani pa sem občutil dvojno prepričanje: eni trdijo, da je sobivanje realno in da ni več konfliktov, drugi pa trdijo, da obstajajo še problemi, predvsem zgodovinskega in političnega značaja.

V.: Kako si doživljal problem dvojezičnosti?

O.: V veliki meri sem ga doživljal preko napisov na zidovih, ki jih ni manjkalo ne v mestu ne na univerzi. Slišal sem tudi za zakonski osnutek senatorke Gherbez.

V.: Veš, da so zakonski osnutek o tem predložile tudi druge politične stranke?

O.: O tem nisem slišal. Sploh ne vem, če je dvojezičnost upravičena ali ne. Sam sem to dojel kot neko prisilo nad italijanskim delom prebivalstva, ki naj bi se moral učiti slovenščine. Vsekakor pa ne morem o tem pravilno soditi, ker ne živim v podobni situaciji.

V.: Propaganda marsikdaj vpliva na krojenje lažnih predstav o neki stvarnosti; pri dvojezičnosti gre v bistvu za to, da bi omogočili slovenskemu človeku, da se izraža v materinem jeziku v vseh javnih in uradnih prostorih. Sedaj pa me zanima, če si mogoče seznanjen v grobih obrisih s slovensko zgodovino tega stoletja?

O.: Ne, poznam le glavne premike mej, vem za nekdanji obstoj cone A in cone B; o kulturi Slovencev sploh

nisem informiran. Mislim, da bi morali o tem razpravljati predvsem na tržaskih višjih solah.

V.: Glede na ustavne določbe in na podpis Osimskega sporazuma, misliš, da so zahteve po globalni zaščiti upravičene ali ne?

O.: Slovincem bi morali zagotoviti šole, javna občila — radio in televizijo — časopise itd. Odnosi med Italijani in Slovenci morajo biti uravnovešeni, to pomeni, da ne sme priti do privilegiranja ene ali druge strani, kot se to dogaja na južnem Tirolskem. Vsem skupnostim je treba zajamčiti lastno identifikacijo in zagotoviti pogoje za življenje in razvoj. Konkretno si morata obe skupnosti priznati medsebojne kulturne in zgodovinske različnosti. S tem pa se dvignemo na raven medčloveških odnosov in — nastane vprašanje spoštovanja in dopuščanja različnega načina življenja. Zakoni so koristni, kolikor urejajo in jamčijo pravice, v bistvu pa je važna predvsem volja ljudi, da si res želijo ustvariti okolje sožitja. Tu pride v poštev spoznavanje, spreminjanje mentalitete, ki temelji na izmenjavi mnenj. Važna so torej srečanja in soočanja obeh skupnosti.

V.: Kako pa je s prisotnostjo Slovencev na univerzi?

O.: Včasih krožijo dvojezični letaki, vendar pa gre to nekam mimo zato, ker je na univerzi veliko študentov drugih narodnosti in je univerzo nemogoče drobiti glede na to, od kod kdo prihaja.

V.: Študentje pa se recimo zanimajo za problematiko, ki so od nas bolj oddaljene, kot pa je npr. slovenska!

O.: Razlika je v tem, da so npr. problematiko Nikaragve in Salvadora dvignili na širšo, naddržavno raven, zato vžge več zanimanja, kot pa slovenska, ki je ravnotako oddaljena, vendar pa sploh ni ali pa v veliko manjši meri propagirana preko radia in televizije.

V.: Kaj misliš o kulturni in nacionalni asimilaciji, bi jo bilo mogoče zažeziti ali ne?

O.: Mislim, da je kulturna asimilacija vezana na gospodarski razvoj. Tu gre že za nekakšen nad nacionalni problem. Če bi ustvarili nekakšno Evropo

sko državo, bi problem nacionalnosti izginil; uporabljali bi samo en jezik, druge bi študirali na podoben način kot danes latinščino. Po mojem je nacionalno vprašanje le stopnja v družbenem razvoju in bo s časom izginilo, ker ne bo imelo več smisla. Ekonomska pogajanja pa tudi vojne, so danes na meddržavni ravni; človeštvo stremlji po tem, da bi ustvarilo nekaj večjega in širšega.

V.: Se ti ne zdi, da nekoliko poenostavljaš problem? Jezik, kultura in narod so faktorji, ki so brezpogojno vezani drug na drugega, če uničiš enega od teh, uničiš tudi ostale.

O.: Morda. Jaz sem pristaš svetovljanske (kozmpolitske) zavesti, ne vem pa, če je to idealna rešitev.

V.: Še zadnje vprašanje. Katere ugodnosti ali neugodnosti ima italijanska skupnost od prisotnosti slovenske?

O.: Gre vsekakor za medsebojno obogatitev, ki se lahko razvije v izmenjavo na kulturnem in znanstvenem področju, ki se seveda lahko dvigne nad državno raven.

Pogovor je vodila Bruna Ciani

POSETNICA

SIKST IN TEO VOLK
(1 i = e)

Oba sta vneta poslušalca vrhunskega ansambla, ki često obišče Trst, ki je bil zanj prava odskočna deska.

(Slovenski oktet)

BOHOR
PARIS

Plodovit tržaški pisatelj, profesor in publicist.

(Boris Pahor)

ANAGRAM

ŠKRAT IVAR IZ REKE

je prišel in si ogledal zloglasna zaščitena področja na tržaški planoti.

(Kraški rezervati)

ELDA JE ŽIR

in si ogleduje razstavo tržaškega likovnika in opremljevalca mnogih knjig.

(Edi Zerjal)